

Pak přišel zápas, na kterej asi nikdy nezapomenu. Jeli jsme do Jablonce, ten hrál docela dobře, ale žádná hitparáda to z jeho strany nebyla. Druhá věc je, že jsme mu dost dovolili, protože jsme na to utkání asi nebyli moc dobře připravený. Do půle to bylo 1:1, já dostal nejdřív hodně přísnou žlutou, a hlavně: od začátku jsem měl takovej divnej pocit, že se něco stane. Jakože si ze Střelnice prostě nemůžeme odvézt body, že to zkrátka nedopadne dobře. Vyhrotilo se to před půlí, kdy jsme se s Ondrou Vaňkem nejdřív vzájemně drželi, až pak jsem ho málem svlíknul do slipů. Rozhodčí Hrubeš odpískal faul mně, Karel Piták se dožadoval druhý žlutý pro mě, David Lafata sudímu vynadal tak, že kdybych to udělal já, asi by mě vysypal, jenže Lafimu to samozřejmě prošlo – a šlo se do kabin.

Z tribuny na mě litaly nadávky nejhrubšího zrna. Jak už jsem mnohokrát řek: když je to proti mně, v pohodě to přežiju, a ještě mě to vybudí. Jenže ti ubožáci šli nejen po mně, ale i po Vladě, která tam seděla na VIP tribuně hned vedle Pelty – a on vůbec nezakročil! V tu chvíli jsem měl nejen pocit, že bych se měl na všechno vysrat, ale i chuť vlítnout na něj a říct mu od plic, co si o něm myslím. Navíc tam padaly i urážky a výhružky směrem k mé rodině. Prostě neuvěřitelná špína a hnus. A tak jsem jim ukázal prostředníček – což bylo asi to jediný, co jsem moh udělat, protože to hovado na tribuně může cokoli, a ty nesmíš nic. Pak mi pánové z disciplinárky, který v životě nekopli do balonu, promlouvali do duše, jak musíme být profesionálové a brát všechno sportovně a s nadhledem... To ale bylo až pozdějc. V tu chvíli jsem chtěl Peltovi sprostě vynadat. Za to, jak tam seděl coby majitel klubu kousek od Vladky, všechno viděl a slyšel – a neudělal nic, nechal tý ubohosti volnej průběh.

V šatně jsem se trochu uklidnil, a šlo se na druhej poločas. Moje tušení, že to nedopadne dobře, se potvrdilo, když Vošahlík skóroval po jasným faulu. Viděli to hlavní Hrubeš i pomezní Moudrý (ano, ten, kterej pár kol předtím zaříznul Plzeň), takže jsme odjeli s prázdnou. Ke konci jsem byl střídanej, protože trenéři viděli, že stačí málo, já vybuchnu a nedohraju to. Navíc Hrubeš na něco takovýho evidentně čekal. Já se na trenéry nezlobil, fakt už jsem byl jako papiňák.

Tahle fraška samozřejmě měla následky – a nešlo jen o to, že nám Plzeň, která rozstřílela Ústí 5:0, odskočila už o osm bodů. Asistenta Moudrého vyřadili z listiny rozhodčích, hlavní Hrubeš se z toho asi nějak vykroutil a píská ligu dál, jako by se nechumelilo... Ale na recidivistu Řepku si posvítili nejen „expertí“ a novináři, ale taky moje „oblíbená“ disciplinárka – a bohužel i můj milovanej klub, pro kterej bych udělal všechno. Kromě toho mi do duše promlouvala i moje dcera Veronika, kterou jsem přitom paradoxně hájil před urážkami těch primitivů na jablonecký tribuně.

Od vedení Sparty jsem dostal pokutu čtvrt milionu – za ten prostředníček a za diskuze s rozhodčím. Na Letný jsem pokaždý dostával takovýhle nesmyslný sankce proto, aby se zavřela huba novinářům a nepřátelům mého klubu, který rozhlašovali, jak se mě rozhodčí, spoluhráči i vedení klubu boje, jak jsou ze mě posraný – takže klubovej management vždycky ukázal svaly, aby bylo jasný, jak mě maj pod kontrolou a že se nebojejt dát mi takovej flastr. Taky je zajímavý, že u ostatních hráčů se výše pokuty nikdy nezveřejňovala, zatímco u mě se to vytroubilo do světa, aby si všichni všimli, jak mě dokážou zkrotit. A jen pro úplnost: ty pokuty mi opravdu strhávali, nešlo jen o nějaký gesto.

.....

Proti Liberci jsme vedli 2:0 a 3:1, ke konci jsme to trochu podcenili, dostali druhej gól, ale náskok jsme kontrolovali, fakt se nemohlo nic stát. Přesto v kabině nebyla nálada nic moc, protože jsme cejtili, že jsme to přece jen měli uhrát jinak. A v tu chvíli nás přišel Dan seřvat. Všichni zaraženě mlčeli, ale já jsem jako kapitán vstal a řek mu na férovku:

„Drž hubu, ty vole! My tady sedíme nasraní, a ty sem vletíš jak uragán, tak mi tady neřvi po frajerech, který jsou stejně nasraní jako ty!“

Začal nadávat ještě víc, a tak jsem mu zopakoval, ať drží hubu, protože fotbalu stejně nerozumí, a důrazně mu nařídil, ať vypadne z kabiny. Vyprovokoval mě tak, že kdyby mě Dan Zítka nedržel, jednu bych mu vrazil.

Uraženě odešel, emoce trochu opadly, a když jsem byl ve sprše, přišel za mnou jeho nohsled pan Otava, ať přijdu „nahoru“, že se mnou chce mluvit mezi čtyřma očima.

Když jsem vstoupil do jeho kanceláře, zeptal se mě:

„To myslíš vážně, cos tam v tý kabině předváděl, cos tam řekl, že fotbalu nerozumím?“

A já na to:

„Samozřejmě, klidně ti to tady zopakuju. Jsem o tom přesvědčenější, že ty fotbalu nerozumíš. A věci, který děláš jako majitel tohoto klubu, nejsou vhodné. Ty prostě vletíš po zápase do kabiny a děláš tam čoro moro...“

„Tím pádem se asi naše cesty rozejdou, Tome, protože my dva už nemůžeme spolupracovat,“ pravil Dan důležitě.

„V pořádku,“ povídám. A pak jsem odešel.

.....

Vypadalo to, že jsme z nejhoršího venku, ale zápas v Jablonci všechno pohřbil – pro mě osobně, ale snad i pro celý tým, kterej už pak podle mě mířil do druhé ligy. Ten stadion Na Střelnici mi asi není souzenej... Přitom jsme vedli po krásným Řezníčkově gólu a byli jsme lepší než domácí. Dokonce už mi připadalo, že po dlouhý době zase hrajeme na pohodu. Jenže jsme si to velice rychle podělali sami. Normální odražený balon, kterej jsme odkopli po jabloneckým rohu dopředu... A Ruda Otepka dává z nějakých osmnácti metrů malou domů. Přitom byl natočený úplně někam jinam, moh udělat cokoli jinýho než tohle. Já to tím pádem vůbec nečekal, takže moje reakce byla o to opožděnější, balon jsem už nedoběh a Lafata vyrovnal.

Ani to nás nezlomilo, i dál jsme hráli dobrý zápas na plichtu. A pár minut před koncem Markovič udělá nesmyslnou penaltu pro Jablonec! Kdyby nedržel Lafatu, ale jinýho hráče, a kdyby to možná nebyl Markovič, ale třeba já, snad by to rozhodčí ani nepísk. Bylo to tak padesát na padesát, takovejch soubojů v šestnáctce je iks za zápas. Lafata to udělal chytře a pentli si vymodlil.

A pak přišla ta moje červená. Paradoxně jsem ji dostal až nějakou dobu po penaltě, kdy mi najednou došly všechny ty naše školácký chyby, to, že si spousta kluků v našem mančaftu neuvědomuje, o co v tom zápase jde, zkrátka pocit totálního zmaru... Tím neříkám, že jsem tomu Fraňkovi „normálně“ nevyndal, když písknul tu penaltu, ale to se toleruje a on sám asi věděl, že jeho rozhodnutí bylo na hraně, takže mi nedal ani žlutou.

Jenže pak se ve mně všechno za těch deset podzimních zápasů nahromadilo, bouchly mi saze, šel jsem za ním, vynadal mu a hned nato ho požádal: „A teď mi, prosím tě, dej červenou, já už se na to nemůžu koukat.“ Doslova jsem si vyprosil nejdřív žlutou a hned potom červenou. Jo, fakt jsem to takhle chtěl. Byl to výkřik zoufalství, takový moje S.O.S. Kdyby to šlo jinak, normálně bych z toho hřiště odešel a nikomu bych nic neřek. Chtěl jsem, aby si lidi kolem mě uvědomili, že už toho mám plný zuby a nemůžu dál. Kdybych ten zápas normálně dohrál a řekl budějickému vedení, že si chci odpočinout nebo dokonce odejít, nevyhověli by mi. Musel jsem udělat něco tak šílenýho, aby si všimli, že to takhle dál už nejde. V tu chvíli to na mě padlo tak, že jsem se musel aspoň na nějakou dobu vysvobodit ze všeho toho zmaru. Jenže jsem nedomyslel, že toho Dynamo zneužije proti mně a že za to budu muset zaplatit tak vysokou cenu.

.....

V našem manželství přicházely klasický „vlny“, jednou líp, pak zas hůř, ale definitivní zlom nastal, když jsem se v zimě 2005 vracel z West Hamu do Sparty. Od té doby už náš vztah jenom upadal. Možná mě po víc než deseti letech doběhlo to, že jsme se nebrali z lásky, ale spíš z povinnosti. A už jsme si po té době neměli co dát a nabídnout. Vladka byla jakejsi spouštěč našeho rozvodu, ale manželství s Renatou by skončilo stejně. Možná bysme se v něm trápili o něco dýl, ale určitě bych odešel tak jako tak. Proto se musím hned na začátku kategoricky ohradit proti těm „pohádkám“, namířenejm proti mně: že jsem si našel milenkou a odešel z fungující, šťastný rodiny. To je úplná blbost. Naše manželství bylo tou dobou dávno mrtvý.

Na hřiště jsem si ale tyhle problémy netahal, naopak: fotbal byl pro mě ventil, díky kterému jsem aspoň na devadesát minut zapomněl na všechno ostatní. Na place by nikdo nepoznal, že mě něco trápí. Ani moje blikance s tím neměly žádnou souvislost.

Ale zpátky k začátkům našeho vztahu s Vladkou: všechno se naplno prozradilo v dejvickém sportbaru, kam jsem rád chodíval i předtím a kde jsme toho dne měli tajný rande. Podle informací, který o tom mám, šla moje dcera Veronika s kamarádkou náhodou okolo a uviděla Vladčino auto – já parkoval jako obvykle ve dvoře. Veronika díky fotkám v bulváru její auto znala a všimla si i espézetky s U, odkazující k Ústeckému kraji (auto bylo hlášený v Mostě). Protože věděla, že do toho sportbaru chodím, asi se dovtípila, že jsme tam spolu. Zavolala to Renatě, a ta tam krátce nato dorazila i s Tommasem. Naprosto vylučuju, že by nás prásknul někdo z mejch přátel ve sportbaru, navíc o tom nikdo jinej než Vladka a já nevěděl. Takže si myslím, že to opravdu bylo tak, jak jsem právě popsal.

Mrzí mě, že s sebou Renata vzala i našeho syna. Ten u toho rozhodně bejt neměl – a jsem si jistej, že to z její strany byl záměr, aby to dítě hned od počátku naočkovala proti mně a Vladce. I kdyby pro něj neměla hlídání, jak taky zaznělo, klidně mohla nechat desetiletýho kluka chvíli sedět v autě, navíc byl den.

Kdyby tehdy zůstala nad věcí, neřek bych dodnes ani slovo. Když už teda přišla – já bych měl na jejím místě aspoň nějakou hrdost a neobjevil bych se tam. Mohli jsme si to vyříkat jako tři dospělí lidé. Místo toho všechno pojala ve smyslu „já ti udělám ostudu, a hlavně ať děti vidí, co jsi zač“. Takže tu scénu nedobrovolně absolvoval i Tommaso, kterému to v jeho věku určitě nepřídalo. To, že si dneska Renata rádobý sype popel na hlavu, už nic nezmění na tom, že ho tahala do situací, který zažít neměl, a že si to ten kluk doteďka nese v sobě a má ke mně přístup, o kterým se ještě zmíním.

Veronika čekala venku, a aby nezůstala pozadu, vzala rtěnku a okundila Vladce auto. Ty kosočtverce pak z laku pomalu nešly ani sundat. Ani jsem se nedivil, protože mně Renata „na památku“ pro změnu prohodila cihlu zadním oknem u auta. Není ale pravda, že by mi pak doma žiletkou rozřezala oblečení, to si bulvár vymyslel. Chudák Vladka, kterou to všechno hrozně vzalo, musela jet hned potom do Ostravy. Ale zvládla to skvěle.

.....

V roce 2012, kdy už jsem nebyl ve Spartě, jsem zažádal o snížení alimentů, který mi byly původně vyměřeny ve výši sto třicet jedna tisíc měsíčně. Je v tom i Veroničino školný na British School, který vychází na nějakej půlmilion ročně. Když jí hrozilo propadnutí, dal jsem jí „núž na krk“ s tím, že pokud neprojde, nebudu ten rok navíc platit. K srdci si to nevzala, propadla – a ještě z toho u soudu obvinila mě, že prej se kvůli mně nemohla soustředit na učení! Nikdo se nemůže divit tomu, že jsem odmítnul vyhodit půl milionu oknem, a zažádal soud o snížení alimentů. Pořád se to řeší, takže tuhle „pálku“ dosud platím měsíc co měsíc – nebejt Veroničina zanedbávání školních povinností, na British School už by ve školním roce 2013/2014 vůbec nebyla.

Kvůli alimentům na Renatu jsem dokonce musel čelit exekuci. V září 2012 jsem měl zpoždění s jejich platbou nějaký tři tejdny, maximálně měsíc. Renatě jsem jasně řek, že v Českéjch Budějovicích nevydělávám zdaleka tolik jako na Spartě, a slušně jsem ji poprosil, aby chvilku počkala, že jí to dám po částech a co nejdřív. Místo vstřícnosti na mě hned podala exekuci, která – což mě pobavilo – postihla byt ve Ville Bianca, kde díky mně stále bydlí. Dostal jsem o tom vyrozumění, chvíli jsem váhal, jestli jí to mám zavolat, ale pak jsem jí oznámil: „To je od tebe moc hezký, žes na mě poslala exekutora, ale počítej s tím, že k tobě za chvíli přijde se samolepkami a bude ti oblepovat byt.“ Nebejt toho, že v tom bytě bydlej i moje děti, asi bych exekuci nechal plynout, ať se holka postará! Takhle jsem všechno doplatil, možná tam bylo i nějaký navýšení, a bylo po „kauze“.

V říjnu 2012 nám konečně doručili rozsudek o rozvodu, ale majetek se řeší doted'. Renata a spol. to občas zpestřej „vtipnou příhodou“. V tu dobu se jednalo třeba o chalupu v Krásné na Frýdeckomístecku, kterou jsem kupoval ještě v době, kdy jsem byl v Anglii. Takovou chalupu jsem si vždycky přál a byla to výhodná koupě. Mám ji nějakých devět let, ale pobytu na ní jsem si užil možná tak pětkrát, protože jsem byl pořád někde s fotbalem. Jinak tam jezdívala hlavně Renatina máma s přáteli a jakžtakž ji udržovali. Pak ale přišel rozvod, přisun peněz od „hodného zeťáka“ se ztenčil, a ona tam přestala jezdit, takže chalupa začala chátrat. Je to hodně starý stavení, snad z roku 1840, postavený v chráněný oblasti, chráněná je dokonce i ta chalupa jako taková.

Když jsem si uvědomil, jak to tam asi vypadá, když tam přibližně rok a půl nikdo nebyl, vydal jsem se do Krásné, protože mi to není jedno. Renatu a její mámu jsem několikrát bezvýsledně žádal, aby mi daly klíče. Když se tak nestalo, musel jsem nechat vylomit zámky a namontovat nový. Taky jsem zařídil aspoň základní údržbu, abych zastavil to chátrání. Ještě někdy v září 2013 jsem se postaral, aby bylo všechno v pořádku, zaplatil i zahradnickou firmu, aby to tam k něčemu vypadalo... A nedávno mi volá známej, kterej všechno zařizuje na místě, že Renata a její máma nechaly odstranit ty zámky, co jsem tam dal já, a namontovat nový. Po dvou letech nebo možná i delší době se jim asi zastesklo po chalupě... Takže mi nezbejvá nic jinýho, než nechat vyměnit ty jejich zámky a namontovat zase nový. Asi si budem donekonečna hrát na výměnu zámků. Ale když to dámy baví...

.....

Připouštím, že mejm dětem – a hlavně Tommasovi – bylo líto, že se jim rozpadla rodičovská dvojice a že už tátu nebudou mít jen pro sebe. Ale od Tommasa jsem tuhle lítost nikdy nepocítil. Naopak se nemůžu smířit s tím, že kluk, se kterým jsem byl naplno skoro deset let a kterej mě může kdykoli kontaktovat, na všechno jakoby zapomněl. Že se nechá natolik ovlivnit, že „neví“, že má tátu, se kterým prožil tolik věcí, kterej se mu věnoval na fotbale i jinak... Renata se důsledně snaží, aby mě vytěsnil. Kromě toho jí nezapomenu, jak ho zatáhla do tý scény v dejvickým sportbaru. Tehdy chudák brečel, měl z toho pomalu záchvat, vůbec nic nechápal. Ona si ho vzala jako rukojmí, asi aby mě s jeho pomocí dotáhla zpátky domů. A to je moc špatně, vždyť manželé se rozváděj spolu, ne s dětma, ty do toho nesměj zatahovat. Jenže Tommasa do toho Renata zatáhla, a on mě – zatím – odepsal.

Neviděli jsme se od léta 2011, od tý doby jen sem tam esemeska, myslím tím ode mě, na kterou ne pokaždý odpoví, občas mu volám – a taky to jen někdy zvedne... Sám mě nekontaktuje nikdy, ačkoli k tomu má jistě dost příležitostí. A pořád snad pod Renatíným vlivem bejt nemůže. Dokud jsem dával dárky a staral se, to mě ještě „vzal na milost“, ale pak jsem se jednou seknul – a je po všem. Když jako rodič jen dáváš, voziš dárky, který ti děti vrátěj, aniž by je rozbalily, nebo je odnesou někam do sklepa, vydržíš ze sebe dělat blázna rok – ale navěky to nejde. Takže Vánoce 2012 i o rok pozděj už byly ode mě, co se Tommasa a Veroniky týká, bez dáreků.

Doma asi neustále slyší, jak o něj nemám zájem, jak se na něj nejdu podívat ani na trénink. Přitom když jsem na jeho tréninky jezdil do spartánského centra na Strahově, Renata mi tam na veřejnosti udělala scénu, když mě zvýšeným hlasem žádala, abych se tam už neobjeoval. Prej když jsem odešel od rodiny, že se nemám vyskytovat tam, kde je ona a náš syn. Opravdu hrozný... Já byl navíc tehdy ještě hráčem Sparty a nehodlal jsem tam nikomu hrát divadýlko. Jen jsem ji slušně požádal, aby to po mně nechtěla, a odjel jsem. Když jsem pak znova přijel na Tommasův trénink, všechno se opakovalo, tentokrát už na mě hystericky ječela, a tak jsem pochopil, že to nemá cenu. Chtěl jsem po ní jen to, aby Tommasovi po pravdě řekla, proč už nebudu jezdit na jeho tréninky ani zápasy. Asi se moc nepletu, když se domnívám, že kluk tohle všechno neví a místo toho věří ubohejm lžím typu „táta o tebe nemá zájem“. Já mu tohle vysvětlovat nebudu. On na to jednou musí přijít sám, musí si říct: „Táta se mnou byl skoro pořád, na tréninku i jinde. Jak to, že najednou zmizel?“ A pokud se zeptá mámy, a ta mu bude lhát, musí se chtít zeptat i druhý strany. Na ten okamžik čekám, i když si uvědomuju, že třeba ani nepřijde.

.....

Je pravda, že v Česku mezi ligovejma fotbalistama jsem byl v menšině, ale žádná bílá vrána. V Českých Budějovicích nás bylo asi šest, na Spartě kromě mě kouřili jen Bláža a Mára Kulič (plus Pepa Chovanec – ten byl v tomhle směru hrozně lidskej). Kuldu jsem dokonce znovu sved k cigaretám já, což mě pak dost mrzelo. Zato v Itálii hulila snad většina mejch spoluhráčů. A na Hvozdnici si všichni klidně zapálíme před trenérem Zbyňkem Bustou, kterej ale paradoxně nekouří. O přestávce jsem si ale nikdy nezapálil a nehodlám na tom nic měnit. Jiný drogy zásadně neberu. Jen marihuanu jsem jednou zkusil – a nebylo mi po ní vůbec dobře. Přijel jsem z Itálie slavit s klukama spartánskej titul, bylo to v létě roku 1999. Na lodi mi to někdo nabídnul, já do toho šel – a na šest hodin jsem zkameněl, úplně mě to umrtvilo. Od té doby jsem se něčeho takovýho ani nedotk, neláká mě to a navíc o sobě vím, že jsem hrozně rychle návykovej, takže na tyhle věci musím dávat pozor.

Alkohol jsem naopak vždycky moh, hlavně svoji oblíbenou vodku, ale nedávno jsem seknul i s tím. Ono když piješ kvalitní vodku, často navíc dohromady s kolou, moc příjemně se to upíjí, nic moc necejtíš, a najednou bum! – a jsi na plech. Za ty léta jsem se vodky přepil, začal jsem mít kvůli pití i problémy, a tak přišel čas, kdy bylo potřeba říct „stop“, protože už to bylo na hraně. Měl jsem náběh k alkoholismu. Ne během profí kariéry, to by nešlo, ale po ní. Takový to překlenovací období, když jsem musel odejít z České Budějovic, pro mě bylo velmi těžký, a tak jsem se k vodce uchýloval víc, než bylo zdrávo. Předtím jsem si taky dopřával, ale vždycky jsem to držel v rozumných mezích. Jenže pak jsem najednou nemusel denně trénovat – a už jsem směřoval k tomu, že jsem pil prakticky pořád.

Všchno vyvrcholilo kolem mejch třicátých devátých narozenin. Tehdy moje pití kulminovalo a od té doby tvrdý nepiju. Zbylo mi jen občasný pivo, protože víno mi nic neříká. Někdy si dám Redbull, kterej jsem míchával s vodkou, což byla smrtelná kombinace. Naštěstí je to snad už passé. Neříkám, že nebudu pít tvrdý do konce života, ale teď to nechci a nechybí mi to. Ačkoli... Slavit bez vodky, jak tomu bylo teď o mejch čtyřicátinách, je trochu onanie, když má člověk jen pivo. Já zásadně nepiju půllitry, ale jen třetinky, a když máš sedmou osmou, seš nafouklej, nebaví tě to a do nálady ostatních se tolik nedostaneš. Pivo tě naopak unaví, pomalu by sis lehnul na stůl... Jinak pořád piju litry coca-coly i spousty kafi.

Hazard mám už taky za sebou. Prožíval jsem těžký období, kdy jsem v hernách trávil asi víc času, než bylo nutný. Občas jsem vyhrál, občas něco pustil, ale asi každé ví, že dlouhodobě nejde bejt v plusu. Bral jsem to ale tehdy jako relax, jako útěk z reality. A navíc: každé sportovec je hravej. Takže karty, herny... I dnes do nich občas zajdu, ale spíš už jen za přáteli. Pokecám, dám si kafe a mizím.

